

KAPLUMBAĞA'NIN ÇEVRE KİRLİLİĞİ İLE MACERASI

Ben pasifik okyanusunda ailem ve arkadaşlarım olmak üzere 150 kişilik bir sürüde yaşayan bir kaplumbağaydım. Günümüzde en hızlı kirlenen yerlerden biri de pasifik okyanusudur. Biz de bu kirliliğe dayanamıyorduk. Bu yüzden çınar ağacının karşısındaki nehre göç etmeye karar verdik. Ailem benden iki hafta önce yola çıktı. Ama ben bu okyanusun temizleneceğine inandığım için orada kaldım. Ancak bütün umutlarım suya düştü. Okyanus temizlenmemekle kalmadı, öyle bir aşamaya geldi ki önümü göremiyordum. Artık yola koyulmanın vakti gelmişti, yoksa hayatımı kaybedecektim. Yolculuğumun ilk günü 15 km yol gittikten sonra yoruldum. Bu sebeple civardaki kayalardan birine yaslanıp kabuğuma çekilmiştim ki kırmızı bir şey beni sarıyordu. Onu bir deniz anası sanmıştım. Ama hayır, bu bir deniz anası değil, bana dolanan kırmızı bir ipti. Bütün vaktimi bu ipten kurtulmak için harcadım. Hava kararmıştı, bir sığınak ya da geceyi geçirecek bir yer bulmalıydım. Ne kadar dolansam da kum yığınlarının arkası dışında bir yer yoktu. Geceyi kum yığınlarının arkasında geçirdim. Ertesi sabah 3-4 km gittikten sonra yavaşlamak zorunda kaldım. Çünkü burası keskin teneke kutular ve konserveler ile doluydu. Rahat hareket edemiyordum. Adeta kapana kısılmıştım. Hava kararmasına rağmen bu çöp yığından kurtulamamıştım. Üç günüm bu yığından kurtulmaya çalışmak ile geçti. Oldukça bitkin düşmüştüm ve acıkmıştım. Etrafta yemek bulunmuyordu. Sadece dinlenecek bir su altı mağarası bulmuştum. O gün orada dinlendim. Sabah olunca hemen yola koyuldum. 13 km sonra bir yosun gördüm ve onu ısırdım. Oh hayır! Bu yosun değil, poşetti. Poşet parçasını hemen ağızımdan çıkardım. Neyse ki 1-2 m sonra kocaman bir yosun yığını buldum. O yığını silip süpürdüm. Ayrıca artık bildiğim sularda yüzüyordum. Tuğla fabrikasının bulunduğu yere gelmiştim. Buradan sonra sağ tarafa gidip çınar ağacının karşısındaki nehre varacaktım. Ama yok artık sağ taraftaki yol tuğla fabrikası kusurlu üretim tuğlalarını denize döktüğü için bu tuğlalar bir duvar oluşturmuştu. Artık iki seçeneğim vardı; ya tuğlaları iterek kendime yol açacaktım ya da sol taraftan gidecektim. Ben tuğlaları iterek kendime yol açmayı seçtim. Çünkü sol taraftaki yolun ardında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu tuğla duvarını aşmak 10 günümü aldı. Nihayet artık nehirdeydim. Ama bir gariplik vardı ki ne ailem ne de arkadaşlarım nehirde yoktu. Çınar ağacındaki muhabbet arkadaşım kargaya ailemi sordum. Bana henüz gelmediklerini söyledi. Geceyi başka bir yerde geçirip sabah geleceklerini umut ettim. Sabah kardeşlerime sarılma ümidiyle kalktım. Hala gelmemişlerdi. Kargadan aileme ve arkadaşlarıma ne olduğunu öğrenmesini istedim, o da hemen uçu. İki saat sonra karga üzgün bir ifadeyle yanıma geldi. Bana dedi ki: "Ailen fabrika tarafındaki sol yolu seçmiş ama o yol zehirli atıklar ile doluymuş, zehirlenerek hayatlarını kaybetmişler". Karga bunları söylerken korkudan titriyor olanları kabullenmek istemiyordum. Uzun süre kendime geledim. Bütün bu yaşadıklarım insanların duyarsızlıklarının suçuydu. 150 kişi olarak çıktığımız bu yolculuktan sadece bir kişinin sağ çıkması onlar yüzündendi. Artık bu davranışlara son vermenin vakti geldi de geçiyor. Her gün milyarlarca canlı hayatını kaybediyor. Artık yeter! Bu kirliliğe son verin!